

POHÁDKA 03

Světýlko na druhém konci lesa

Když vzdálené světýlko třikrát zabliká a zmizí, sedm kamarádů se vydá nočním lesem zjistit, zda někdo nepotřebuje pomoc.

Přibližně 13 minut • od 4 let • odvaha a představivost

01

Světýlko na kopci

Každý večer, když slunce zmizelo za kopcem a les začal pomalu tmavnout, objevilo se mezi stromy malé světýlko.

Bylo daleko.

A vysoko na kopci.

Z místa u velkého dubu vypadalo jen jako žlutá tečka mezi větvemi.

Nikdo nevěděl, co to je.

Liška tvrdila, že tam nejspíš někdo bydlí.

Sova říkala, že na tom místě žádný dům není.

Bobr si myslel, že by to mohla být lucerna.

Králičice namítala, že lucerny obvykle někdo zapaluje.

Medvěd prohlásil, že je mu úplně jedno, co tam svítí.

A mýval?

Mýval věděl přesně, co to je.

„Poklad."

„Proč by poklad svítil?" zeptala se liška.

„Aby se dal najít."

„To by nebyl moc dobře schovaný poklad."

Mýval se zamyslel.

„Tak duch."

Medvěd přestal žvýkat jablko.

„Jaký duch?"

„Takový ten lesní."

„Žádní lesní duchové nejsou," řekla sova.

Mýval pokrčil rameny.

„Tak proč tam svítí?“

Sova otevřela zobák.

Pak ho zase zavřela.

Medvěd položil jablko.

„Můžeme se bavit o něčem jiném?“

02

Tři zablikání

Světýlko se objevovalo každý večer.

Vždy na stejném místě.

Nikdy se nehýbalo.

A vždycky svítilo dlouho do večera.

Zvířátka si na něj časem zvykla.

Když se večer rozcházela od velkého dubu domů, bylo tam.

Malá žlutá tečka na vzdáleném kopci.

Až jednoho večera se stalo něco zvláštního.

Světýlko se rozsvítilo.

Zhaslo.

Rozsvítilo.

Zhaslo.

Rozsvítilo.

A potom zmizelo.

„Třikrát," řekla sova.

Všichni hleděli ke kopci.

Nic.

Jen tma.

„To nebylo normální," řekla liška.

„Třeba došlo světlo," navrhl mýval.

Bobr se na něj podíval.

„Jak může dojít světlo?"

„Nevím. Nikdy jsem žádné neměl."

Králičice se zamračila.

„Co když tam někdo potřebuje pomoc?“

Nastalo ticho.

Medvěd pomalu zvedl jablko ze země.

„Určitě ne.“

Liška se na něj podívala.

„Jak to víš?“

„Nevím. Ale zní to dobře.“

Sova znovu pohlédla ke kopci.

„Tři zablikání mohla být náhoda.“

„A taky nemusí,“ řekla králičice.

Liška vstala.

„Tak to zjistíme.“

Medvěd přestal žvýkat.

„Teď?“

„Teď.“

Medvěd se rozhlédl po tmavém lese.

„Ale je noc.“

Mýval přikývl.

„Proto je tma.“

Medvěd se na něj podíval.

„Děkuju.“

03

Výprava do tmy

Králičice samozřejmě vytáhla brašnu.

„Mám provázek, obvaz, jablko, křídu, dvě mrkve…“

Mýval zpozorněl.

„Mrkev nechci.“

„Nikdo ti ji nenabízel.“

„Jen aby bylo jasno.“

Bobr přinesl malou lucerničku.

„Vezmeme si světlo.“

Sova zavrtěla hlavou.

„Jen trochu.“

„Proč?“ zeptala se liška.

„Protože když budeme svítit příliš, neuvidíme nic za světlem.“

Mýval se rozhlédl do tmy.

„Já bych docela rád neviděl nic za světlem.“

Sova vzlétla na větev.

„Oči si musí na tmu zvyknout.“

Bobr lucernu přikryl tak, aby svítila jen slabě k zemi.

A vyrazili.

04

Noční les

Prvních několik kroků bylo snadných.

Cestu kolem velkého dubu znali všichni.

Chodili tudy skoro každý den.

Jenže v noci byla jiná.

Mnohem užší.

Stromy byly vyšší.

Keře hustší.

A všechno, co ve dne vypadalo obyčejně, mělo najednou podivný tvar.

Medvěd šel uprostřed skupiny.

Ne vpředu.

Ne vzadu.

Přesně uprostřed.

„Proč jdeš tak nalepený na mě?“ zeptal se bobr.

„Nejdu.“

„Šlapeš mi na ocas.“

Medvěd ustoupil.

„Promiň.“

KŘUP.

Medvěd vyskočil.

„CO TO BYLO?!“

Všichni se zastavili.

Sova slétla na zem.

Prohlédla místo pod jeho tlapou.

„Větvička.“

Medvěd se narovnal.

„Já vím.“

„Tak proč jsi vykřikl?“

„Abych vás upozornil.“

Mýval přikývl.

„Na větvičku.“

„Ano.“

„Nebezpečnou?“

Medvěd se na něj podíval.

„Velmi.“

05

Strážce pokladu

Došli k místu, kde cesta vedla kolem starého pařezu.

Liška se náhle zastavila.

Před nimi někdo stál.

Byl vysoký.

Měl široká ramena.

A z hlavy mu trčely dva obrovské rohy.

„Psst," zašeptala liška.

Ostatní ztuhli.

„Co je?" zeptala se králičice.

Liška ukázala.

„Tam."

Medvěd se schoval za bobra.

Což příliš nefungovalo, protože byl asi třikrát větší.

„Vidím ho,“ zašeptala králičice.

„Já taky,“ řekl bobr.

Mýval přimhouřil oči.

„To je určitě strážce pokladu.“

„Před chvílí to byl duch,“ připomněla sova.

„Mohou tam být oba.“

Postava se ani nepohnula.

Liška udělala krok.

Pak další.

„Počkej,“ zašeptal medvěd.

Liška pokračovala.

Přišla až k podivné postavě.

Natáhla tlapu.

A plácla ji.

TUP.

„Pařez.“

Všichni se přiblížili.

Dva „rohy“ byly ulomené větve.

Široká ramena tvořil mech.

Medvěd vylezl zpoza bobra.

„Já věděl, že je to pařez.“

„Schoval ses za mě,“ řekl bobr.

„Chtěl jsem tě chránit.“

„Tím, že jsi byl za mnou?“

Medvěd chvíli přemýšlel.

„Zezadu.“

06

Šustění v trávě

Pokračovali dál.

Les byl čím dál tmavší.

Najednou se zleva ozvalo: Šššššššš.

Králičice sebou trhla.

„Co to bylo?“

Šššššššš.

Tentokrát se zastavila i liška.

Sova poslouchala.

Šššššššš.

Mýval se přitiskl k medvědovi.

„Tohle se mi nelíbí.“

„Mně taky ne,“ zašeptal medvěd.

„Já jsem neřekl, že se bojím.“

„Já taky ne.“

Šššššššš.

Bobr zvedl lucernu.

Liška pomalu odhrnula větev.

Za ní se ve větru kývala vysoká suchá tráva.

Šššššššš.

Králičice vydechla.

„Jen tráva.“

Sova přikývla.

„Ve tmě slyšíme stejné věci jako ve dne.“

„Jen vypadají hlasitěji,“ řekl medvěd.

Všichni se na něj podívali.

Medvěd pokrčil rameny.

„Víte, jak to myslím.“

A věděli.

07

Kdo houká?

O kus dál se ozvalo: „HŮŮŮ!“

Tentokrát vyskočil mýval.

„To nebyla tráva!“

Znovu: „HŮŮŮ!“

Sova se usmála.

„To znám.“

Vzlétla.

Za chvíli se vrátila.

„Malá sova.“

Mýval se zamračil.

„Tohle děláte?“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože jsme sovy.“

Mýval se podíval na ostatní.

„To není vysvětlení.“

08

Skoro na vrcholu

Cesta začala stoupat.

Byli už blízko kopce.

Sova vyletěla vysoko nad stromy.

Když se vrátila, ukázala k vrcholu.

„Jsme skoro tam.“

Medvěd se rozhlédl.

„Výborně.“

„Proč?“

„Protože pak můžeme jít domů.“

Liška se pousmála.

„Ty se bojíš.“

„Nebojím.“

Vtom mu něco přejelo po zádech.

Medvěd zařval tak hlasitě, až se z okolních stromů vznesli ptáci.

„NĚCO NA MĚ SAHÁ!“

Rozběhl se.

„Medvěde!“ volala králičice.

Medvěd vběhl přímo do keře.

Ozvalo se praskání.

Potom ticho.

„Jsem v pořádku,“ ozvalo se z houští.

Liška odhrnula větve.

Z medvědových zad sundala tenkou větvičku.

„Tohle na tebe sahalo.“

Medvěd se na ni podíval.

„Aha.“

Mýval přikývl.

„Nebezpečná.“

Medvěd se na něj podezřívavě podíval.

„Velmi,“ dodal mýval.

09

Světlušky

Konečně dorazili na vrchol kopce.

A tam nebylo nic.

Žádný dům.

Žádná lucerna.

Žádný poklad.

Ani duch.

Jen stromy.

Kameny.

A tma.

Liška se rozhlédla.

„Jsme na správném místě?“

Sova přikývla.

„Určitě.“

Bobr zvedl lucernu.

„Tak co tady svítilo?“

Začali hledat.

Prohlíželi kořeny.

Dutiny.

Keře.

Mýval dokonce nakoukl pod kámen.

„Nic.“

„Pod kamenem by světlo stejně nebylo vidět,“ řekla sova.

„Proto tam nikdo nehledá.“

Najednou králičice zvedla tlapu.

„Psst.“

Všichni ztichli.

Z houští se ozvalo tiché: „Bzz.“

Medvěd vytřeštil oči.

„Co to bylo?“

„Nevím,“ řekla liška.

„Bzz.“

Medvěd ustoupil.

„Tohle se mi nelíbí.“

„Bzz.“

„Vůbec.“

Z keře vyletěla malá zelenkavá tečka.

Pak druhá.

Třetí.

A další.

Světlušky.

Desítky světlušek se pomalu zvedaly z trávy.

Blikaly mezi stromy jako maličké hvězdy.

Zvířátka zůstala stát.

Nikdo chvíli nic neříkal.

„To je…“ začala králičice.

„Nádhera,“ dokončila liška.

Jenže sova zavrtěla hlavou.

„To není naše světlo.“

Všichni se na ni podívali.

„Jak to víš?“

„Naše světlo bylo jedno. Větší. A na stejném místě.“

Mýval polkl.

„Takže duch pořád platí.“

10

Světlo přichází

Vtom se za nimi něco rozsvítilo.

ŽLUTÉ SVĚTLO.

Všichni se prudce otočili.

Medvěd chytil bobra.

Bobr chytil králičici.

Králičice chytila lišku.

Mýval chytil sám sebe, protože na něj nikdo nezbyl.

Světlo se pohybovalo.

Pomalu.

Přímo k nim.

„Někdo jde," zašeptala liška.

Světlo zmizelo za stromem.

Objevilo se znovu.

Blíž.

A potom se ozvalo: „Haló?“

Zvířátka zamrkala.

Zpoza stromu vykoukla malá stará ježčice.

V tlapce držela lucerničku.

„Co tady všichni děláte?“

Nikdo neodpověděl.

Ježčice si je prohlédla.

„A proč držíte jeden druhého?“

Všichni se okamžitě pustili.

„My se nedržíme,“ řekl medvěd.

11

Ježčice z druhé strany kopce

Ukázalo se, že ježčice bydlí na druhé straně kopce.

Každý večer chodila ke starému buku.

Na větev zavěšovala malou lucernu.

„Proč?“ zeptala se králičice.

Ježčice ukázala do údolí.

„Kvůli vnoučatům.“

V dálce za lesem bylo vidět několik malých domečků.

„Bydlí tam. Když večer uvidí moje světlo, vědí, že jsem v pořádku.“

Liška se podívala na lucernu.

„A dnes třikrát zablikala.“

Ježčice přikývla.

„Vítr.“

Ukázala na rozbitý háček.

„Lucerna se uvolnila. Vítr s ní houpal sem a tam. Třikrát se schovala za kmen a zase se objevila. Pak spadla do trávy.“

„Takže jste nepotřebovala pomoc?“ zeptala se králičice.

„Vlastně…“

Ježčice se podívala nahoru. Vítr vytáhl utržený provázek vysoko do koruny.

„Potřebovala.“

12

Opravená lucerna

Bobr okamžitě prohlédl rozbitý háček.

„Potřebuju provázek.“

Králičice ho vytáhla z brašny.

Bobr se podíval nahoru.

„A někdo musí sundat ten starý.“

Všichni se podívali na mývala.

Mýval ukázal na sebe.

„Já?“

„Umíš lézt nejlépe.“

Mýval se podíval do koruny.

Byla vysoká.

A tmavá.

„Samozřejmě že umím.“

Začal šplhat.

V polovině se zastavil.

„Jenom pro pořádek.“

„Ano?“ zavolala liška.

„Kdyby tam nahoře byl duch, tak okamžitě lezu dolů.“

„Žádný duch tam není,“ řekla sova.

„To říkáš celou dobu.“

„A zatím jsem měla pravdu.“

Mýval pokračoval.

Za chvíli sundal utržený provázek a slezl zpátky na zem.

Bobr opravil háček a králičice podala ježčici nový provázek.

Ježčice zavěsila lucernu zpátky na větev a rozsvítila ji.

Lucerna zářila mezi větvemi.

Jasně.

Klidně.

Zvířátka se podívala do dálky.

V dálce odpovědělo jiné maličké světýlko.

Jednou zablikalo.

Ježčice se usmála.

„Vidíte?“

Králičice přikývla.

„Vědí, že jste v pořádku.“

13

Cesta domů

Cestou domů byl les pořád stejně tmavý.

Stromy byly pořád vysoké.

Větve pořád škrábaly.

Tráva pořád šustila.

A malé sovy pořád dělaly: „HŮŮŮ!“

Jenže tentokrát už nikdo nezastavil.

Když došli ke starému pařezu, medvěd na něj ukázal.

„Pozor. Strážce pokladu.“

Mýval přikývl.

„Velmi nebezpečný.“

Liška se zasmála.

„A tamhle máme příšeru.“

Ukázala na keř.

„A támhle ducha,“ přidala králičice a ukázala na bílý kámen.

Mýval se rozhlédl.

„Tak počkat.“

Ostatní se zastavili.

„Co?“

Mýval ukázal před sebe.

Uprostřed cesty stál obrovský černý tvor.

Měl dlouhé nohy.

Dvě hlavy.

A šest rukou.

Všichni ztuhli.

Tvor se pohnul.

Medvěd polkl.

Bobr zvedl lucernu.

Světlo dopadlo na cestu.

Byl to jejich vlastní stín.

Medvěd se rozesmál první.

Pak liška.

Králičice.

Bobr.

Dokonce i sova.

Mýval se na stín chvíli díval.

„Já jsem věděl, že to není příšera.“

„Samozřejmě,“ řekla liška.

„Příšery mají osm rukou.“

A pokračovali domů.

Nad kopcem za nimi znovu svítila malá žlutá tečka.

Stejná jako každý večer.

Les byl pořád tmavý.

Pořád v něm praskaly větvičky, šustila tráva a mezi stromy se pohybovaly podivné stíny.

Jenže teď už zvířátka věděla něco, co předtím nevěděla.

Že když ve tmě nevidíme, co před námi stojí, naše hlava si někdy odpověď vymyslí sama.

A někdy vymyslí něco mnohem strašidelnějšího než obyčejný pařez.

Nebo větev.

Nebo vlastní stín.

Medvěd se ještě jednou otočil k lesu.

Někde za ním zapraskala větvička.

KŘUP.

Medvěd se zarazil.

Podíval se do tmy.

„Větvička," řekl.

A šel dál.

Po třech krocích se ozvalo: BZZZZZZ.

Medvěd se rozběhl.

„BROUK!"

A tentokrát se smáli úplně všichni.

Nad kopcem znovu svítila malá žlutá tečka…

Autor: Martin Dvořák
U velkého dubu
www.uvelkehodubu.cz